

2. Длугопольська Т.І. Міжнародна міграційна політика: від теорій до імплементації. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «Міжнародні відносини. Економіка. Країнознавство. Туризм». 2020. №12. С.31-49.

3. Galbraith J. K. The nature of mass poverty. London, 1993.

Зварич Соломія

Західноукраїнський національний університет
Тернопіль

МОЖЛИВОСТІ АВТОРИТАРНИХ ДЕРЖАВ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ (НА ПРИКЛАДІ ЕКОНОМІЧНОГО ДИВА СІНГАПУРУ)

Словосполучення «Авторитарний режим» у переважній більшості людей асоціюється з чимось незаконним, корупційним, поганим та неефективним. Проте, скільки можливостей і свободи такі режими забирають, стільки вони можуть і дати. Особливо це стосується сфери економіки. Прикладом є всесвітньо відоме економічне диво Сінгапуру, творцем якого фактично є Лі Куан Ю, який був першим прем'єр-міністром Республіки Сінгапур та протримався при владі близько 30 років (з 1965 по 1990 роки очолював уряд.)

Ця невеличка держава зуміла стати взірцем економічного розвитку для всього світу [1].

Так з чого ж складається економічне диво Сінгапуру? Перш за все, це побудова ефективного інституту влади, а це означає верховенство права, відсутність корупції та управління за принципом меритократії [3]. Це мало стати основою майбутніх перетворень в сфері економіки. Було введено жорсткі покарання за будь-які прояви корупції. Зарплати суддів було збільшено, а на такі посади переважно наймались приватні юристи. Також, щоб унеможливити будь-які корупційні процеси, було спрощено систему законів і знищено будь-які лазівки для корупціонерів, введено в дію Бюро по боротьбі з корупцією, а держслужбовців позбавили недоторканості.

Наступна ланка економічного дива – це інвестиції в людський капітал Сінгапуру. До цього можна віднести декілька ініціатив уряду Сінгапуру. По-перше, це інвестиції в освіту і заохочування громадян до її здобуття. По-друге, заохочення багатих громадян до дітонародження через зменшення для них податків чи надання вигідних іпотечних кредитів. По-третє, це пропаганда здорового способу життя та намагання уряду боротись із бідністю (які завершилися успішно). І останнє, це житлова реформа. Держава зробила ставку на те, щоб громадяни купували квартири у власність, а не жили в орендованому житлі. За чотири десятиліття незалежності більше 90% сінгапурців переселилися в побудовані за участю держави багатоквартирні житлові будинки. Причому 80% сімей вже викупили це житло в особисту власність. Це

мало свої наслідки і на будівельну індустрію, яка стала потужним двигуном економічного розвитку Сінгапуру. Приватні компанії використовували досвід зведення багатопверхових житлових масивів для розвитку готельного фонду, і в місті-державі почався готельний бум, що вплинуло на туризм.

Проте найголовніші реформи, що забезпечили економічне диво в Сінгапурі – це реформа економіки. Сінгапур в середині 20 ст. був надзвичайно бідним. Ця країна не мала і немає ніяких природних ресурсів, тому потрібно було шукати інші шляхи надходження коштів. Прем'єр-міністр Лі поставив ставку на трудові та інвестиційні ресурси. Про підготовку трудових ресурсів було згадано раніше, а як щодо інвесторів? Щоб зтягти їх в Сінгапурі максимально спростили податки (а для пріоритетних галузей взагалі податки скасовувалися на 5 років), зробили англійську мову однією із державних мов (також вона стала обов'язковою для вивчення в школах і мовою навчання в ВНЗ), викоринили корупцію, спростили процедуру реєстрації та ведення бізнесу. Конкуренції на той час в Сінгапурі не було, що збільшило привабливість країни. Також важливою галуззю економіки Сінгапуру стала фінансова.

Пріоритетними галузями в Сінгапурі на той час (1970 рр.) стали нафтопереробна, суднобудівна, електронна та легка промисловості. Уряд Сінгапуру, що тоді, що зараз намагається інвестувати на перспективу. А саме обирати ті галузі економіки, які в майбутньому стануть більш прибутковими. Зараз пріоритетною є фармацевтична і біотехнологічна сфери.

Отже, можна сказати, що економічне диво Сінгапуру стало можливим лише завдяки авторитарним рішенням з боку колишнього лідера Лі Куан Юна. Проте певні недоліки в цьому все ж таки є. По-перше, відсутність демократії саме в інших, відмінних від економічної, сферах. Це те, чого не вистачає Сінгапуру. Там немає також свободи слова, не можуть відбуватись будь-які мітинги і протести. По-друге, монополія держави в секторі економіки. Багато фахівців називають це державно-монополістичним капіталізмом, що має свої плюси та мінуси [2].

Варто також відзначити й територію Сінгапуру, яка менша за територію Києва. Це спрощує контроль над всіма сферами життя держави. Адже відомо, що великими країнами важче керувати. Розташування теж вигідне, тому острівна країна Сінгапур, а саме її порт один із найбільш завантажених в світі.

Отже, в Сінгапурі склалась особлива політична система, яка є не типовою для авторитарних держав. Завдяки тодішньому голові держави – Лі Куан Ю, в країні відбулось економічне диво. З 1965 по 1990 рр. ВВП на душу населення в країні – виріс з 400 до 12,2 тис. доларів [4]. Система побудована ним і досі працює і продовжує життя Сінгапуру. Проте дається в знаки відсутність як такої демократії, свободи слова.

Тому, без перебільшень авторитарні режими мають більше можливостей для розвитку економічного зростання (проте варто відмітити, що тільки за умови добросесного і розумного керівництва, яке узурпувало владу не заради

власного добра). В той час, як політичний режим зберігатиме ознаки авторитаризму, економіка залишатиметься демократичною.

Перелік використаних джерел:

1. <https://nv.ua/ukr/biz/experts/ekonomichne-divo-singapuru-na-chomu-bazuyetsya-ta-shcho-pozichiti-ukrajini-50066288.html>
2. <https://sgpjournl.mgimo.ru/2018/2018-2/singapore-miracle>.
3. <https://www.bbc.com/news/business-32028693>.
4. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Сінгапур>.

Королик Владислав, Гомотюк Вікторія
Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

ВИМІРЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ НЕРІВНОСТІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Розбіжність у розподілі доходів домогосподарств зростала протягом останніх трьох десятиліть у переважній більшості країн світу, і така довгострокова тенденція була лише тимчасово перервана в перші роки Великої рецесії. Частково це пов'язано з побоюваннями, що постійно незбалансований розподіл дивідендів на зростання призведе до соціального невдоволення, підживлення популістських та протекціоністських настроїв та до політичної нестабільності. Нещодавні дискусії, особливо в США, щодо збільшення нерівності, яка є однією з можливих через фінансову кризу 2008 року, також сприяла її значенню для вироблення політики. Але ще однією зростаючою причиною сильної зацікавленості політиків у нерівності є занепокоєння щодо того, чи велике та іноді швидке зростання нерівності може вплинути на економічне зростання та темпи виходу з поточної рецесії.

Нерівність є багатоаспектним явищем і проявляється у всіх сферах життя суспільства, однак не існує єдиної методики вимірювання рівня економічної нерівності. В умовах забезпечення сталого розвитку виникає потреба в комплексній оцінці рівня економічної нерівності і бідності з метою подальшого обґрунтування механізму координації діяльності щодо вирішення проблем її скорочення. Економічна нерівність сприймається як виклик сучасному суспільству, оскільки зростання нерівності призводить до соціальної і політичної нестабільності, поглиблення міграційних процесів, загрози розвитку людського потенціалу. Під економічною нерівністю розуміється диференціація одержуваних доходів у різних груп населення [2].

Існуючу в світі нерівність можна дослідити, використовуючи коефіцієнт Джині. Коефіцієнт Джині є одним із загальноприйнятих показників для вимірювання рівня нерівності в тій, чи іншій країні. Даний коефіцієнт являє собою просту методологію, що дозволяє нам стежити за одним числом,